

**TOT ÉS MOLT MÉS RADICALMENT
SUPOORTABLE SI ENS REPARTIM
LA CÀRREGA ENTRE TOTS**

Cesc Batlle

Enginyer industrial i MBA

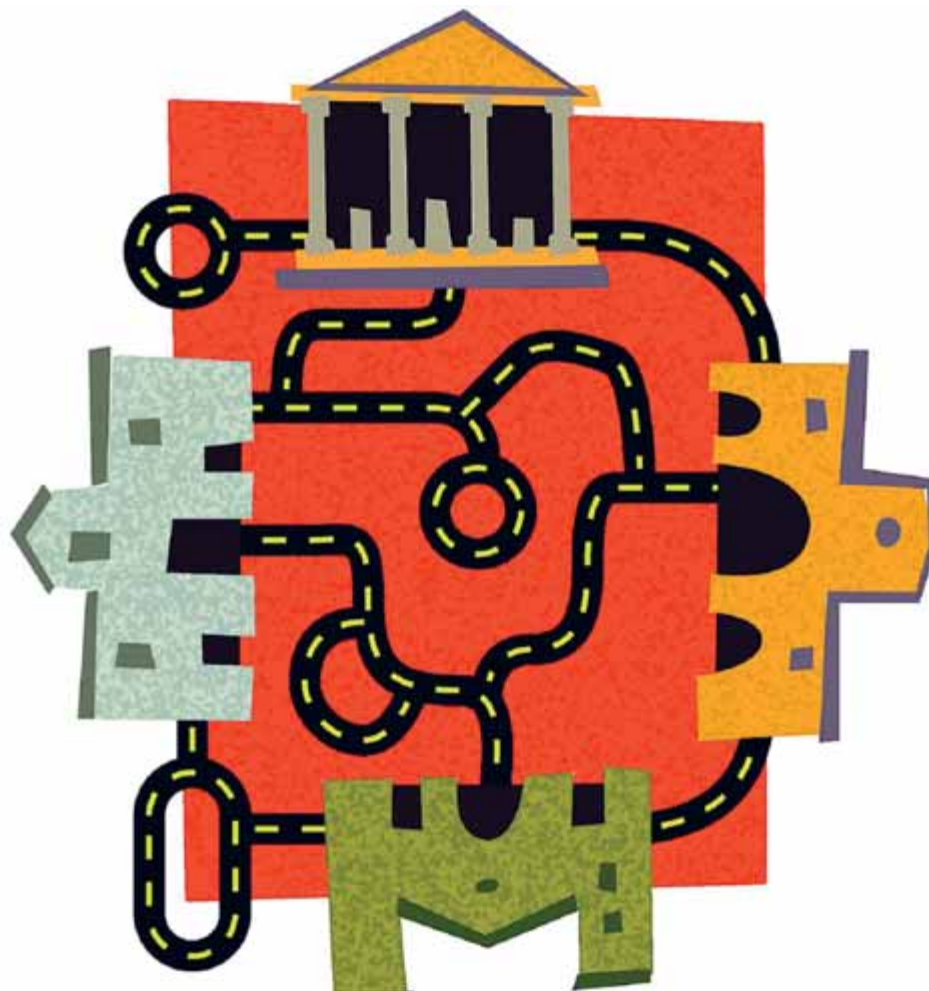
Podem triar?

O bviament l'administració estatal, Catalunya té quatre administracions: Generalitat, diputacions, consells comarcals i ajuntaments. Que no calen quatre administracions i que amb tres n'hi ha prou, ho demostren de forma inapel·lable tots els anys de franquisme en què no hi va haver consells comarcals.

LA CONSTITUCIÓ DELS CONSELLS comarcals va ser un exemple més de quelcom que els catalans hem fet molt: començar a bastir el nou edifici que volíem, tot esperant que el vell, la Diputació, desaparegués. Però sigui perquè l'Estat espanyol ha ignorat aquest desig, com tants d'altres, sigui perquè en realitat, al final, no s'ha realment volgut que desapareguessin, dècades després, encara tenim les dues administracions aquí.

EN QUALESVOL ÈPOCA ANTERIOR, sempre s'hauria d'haver pogut reconsiderar si realment calien quatre administracions, o podíem passar amb tres, per l'obligat respecte degut al principi d'eficiència en l'ús dels diners de l'administrat. En una època com l'actual, en la qual s'estan tocant salaris i rebaixant serveis essencials com ara sanitat i educació, és una reconsideració obligada. Això no hauria d'escandalitzar ningú car, a la Catalunya independent que molts somiem, i a la que tenim avui també, no hi hauria d'haver cap vaca sagrada i tots els aspectes de la pròpia organització haurien de ser revisitables

I si no es pot, o no es vol, que desapareguin les diputacions, sempre estarà al nostre exclusiu abast eliminar els consells comarcals. Les unes o els altres haurien de desaparèixer

PEP DUIXANS

sempre, amb els únics principis d'intentar assolir sempre la màxima justícia i eficiència.

PERÒ AQUÍ NO ESTEM PARLANT del gruix de tècnics i funcionaris d'aquestes administracions que duen a terme funcions i tasques concretes. De segur que la majoria d'aquestes funcions són ben

útils i necessàries i cal traspassar-les d'una administració a l'altra amb les corresponents dotacions. Del que estem parlant no és de fer estalvis amb els soldats, sinó amb els generals. Efectivament, tota administració genera el seu teixit de presidents, comitès, assessors, seus, actes protocol·laris, despeses de funcionament i representació i altres, que si que són completament estalviables si aquella administració desapareix. Precisament per això, una reforma no servirà de res (que tot canviï perquè res no canviï) i només servirà l'eliminació completa d'una de les administracions.

AQUEST ÉS UN ESTALVI d'eficiència que està a l'abast de la mà, màgicament, sense cap disminució dels serveis que rep l'administrat. Per això, en el context de totes les altres retallades, sembla inajornable. I si no es pot, o no es vol, que desapareguin les diputacions, sempre estarà al nostre exclusiu abast eliminar els consells comarcals. Les unes, o els altres, però uns dels dos haurien de desaparèixer.

PERQUÈ LA CONSEQÜÈNCIA més perniciososa de no abordar aquesta reforma és que la viabilitat de fer-la, i l'augment d'eficiència que comporta, són palesament evidents per a tots els catalans. I el fet que no es dugui a terme no fa més que enfortir el sentiment que realment no plou igual per a tots, i que n'hi ha que sempre tenen aixopluc. I això crea mars d'irritació, frustració i desafecció, car un dels sentiments més arrelats als humans és el desig d'equitat en els tractes. Tot és molt més radicalment suportable si ens repartim la càrrega entre tots. Estant així les coses, ens podem permetre triar si fer o no fer aquest acte d'eficiència? Realment podem triar?

Quan érem feliços

Isabel Llauger

Directora de comunicació

Quan un llibre et fa fàcil la lectura és un plaer. Un plaer que només és possible quan l'escriptor posseeix un coneixement exhaustiu del llenguatge, una sensibilitat determinada i unes capacitats evocatives preparades per arribar al lector. El plaer durant la lectura d'un bon

llibre es pot produir perquè el que llegeixes t'interessa molt perquè et pertany o ho desconeixes, o bé perquè t'ho expliquen tan bé que el passeig per les paraules i les imatges suggeridores se't fa teu i l'assumeixes com a propi.

Això és el que m'ha passat amb el darrer premi Josep Pla *Quan érem feliços*, de Rafel Nadal. És un relat costumista ple d'elements que se'ns fan comuns perquè se'ns

mostra com érem i com vivíem nosaltres, els nostres pares o els nostres avis. És un retrat amable i a la vegada dur i exemplificador d'una època que ja no existeix però que forma part de la més íntima memòria de molts. És un exercici novel·lat tendre, plaent, un text que et fa passejar pels meandres de la vida d'una manera agradable i estimulante, tot i que a vegades, les punxes de la quotidiani-

tat diària i les frustracions i desencisos vitals no es poden evitar.

En primera persona el periodista-escriptor, amb una capacitat d'evocació envejable, un clar domini del llenguatge i del to narratiu i una aparent sinuosa facilitat ens retrata els seus (els nostres?) estius, nadals, cursos acadèmics... Caminant amb contundència i seguretat per la història que ens vol explicar acon-

segueix que aquesta, la seva, se'ns faci nostra.

Nadal sap el que es fa. Ha sabut convertir allò que ha viscut en l'experiència de molts i ho ha fet amb un domini i control de l'estil literari i de la llengua que, sense floritures excessives, només com ho saben fer els bons escriptors, ens ha emocionat. I és igual si els nostres estiuejos no han estat a la platja de la Fosca, ni hem pes-

cat a la badia de Pala-mós, ni si la nostra infantesa no l'hem viscuda a Girona o no hem estat interns al Col·lell. És igual si les descobertes personals i les transgressions obligades amb la generació anterior i el retrat de la pròpia família no són les nostres. És igual perquè *Quan érem feliços* ho fa universal.

Amb un text suggeridor, amb els matisos necessaris, amb les precisions oportunes, sense que hi sobri ni hi falti res, el darrer premi Josep Pla és un exercici rodó.

Un autèntic plaer.